

Arrest

nr. 162 710 van 24 februari 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 2 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 4 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VERSTRAETEN, die loco advocaat D. VAN EENOO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart de Tunesische nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 24 april 1976.

Op 4 juli 2003 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. De beslissing wordt dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht.

Op 16 november 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om de aanvraag van 16 november 2011 onontvankelijk te verklaren. Dit is de eerste bestreden beslissing die op 2 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 16.11.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

K.(..), C.(...) B.(...) Y.(...)

Nationaliteit: Tunesië

Geboren te SDI BOUZID op 24.04.1976

Ook gekend als: D.(...)O.(...)

nationaliteit: Irak

geboren te BAGDAD op 24.04.1973

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Artikel 9ter §3- 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van K.(..), C.(...) B.(...) Y.(...) (met nr ...) uitgereikt in 2003 en zonder geldigheidsdatum.

Uit §2 van Art: 9ter' volgt dat de gegevens vereist door §2, eerste lid "de constitutieve elementen van identiteit" Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijst bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26 november 2009 en Toelichting bij Art 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. Geboorteplaats en –datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure. Een paspoort waarvan niet wordt aangetoond dat het op de datum van de indiening van de aanvraag 9ter nog geldig is, kan geen sluitend bewijs leveren van de nationaliteit en de identiteit op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag. Gezien de bewijslast niet ten worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhevig geval in gebreke een uitsluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (Art 9ter §2 en §3 - 2°)

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten

gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen - fax: 02 274 6611).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het KB. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (BS van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

** De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7 al 1,1 van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.*

(...)"

Eveneens op 29 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing om een bevel om het grondgebied uit te vaardigen in hoofde van de verzoekende partij. Dit is de tweede bestreden beslissing die op 2 april 2012 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven als volgt luiden:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie (1) (2) wordt aan K.(...), C.(...) B.(...) Y.(...) geboren te Sidi Bouzid, op 24.04.1976, van Tunesische nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 02.05.2012 (twee mei tweeduizend en twaalf) (datum aanduiden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland (3), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven (4).

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al.1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de Vreemdelingenwet *"doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesamenvatting behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft."*

2.2 De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in één verzoekschrift zowel een beslissing aanvecht waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard als een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Een verzoekschrift kan slechts een dubbel of meervoudig voorwerp hebben wanneer de vorderingen, wat hun voorwerp of grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, hun weerslag zullen hebben op de uitslag van de andere. Eén en ander is ingegeven door het principe dat in het belang van een goede rechtsbedeling, en meer bepaald met het oog op de overzichtelijkheid van het geding, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding dient te worden ingeleid. Van deze basisregel kan slechts worden afgeweken wanneer de wezenlijke elementen van verschillende vorderingen zozeer samenhangen dat het in het belang van een goede rechtsbedeling aangewezen is die rechtsvorderingen als één zaak te behandelen (RvS 28 april 2008, nr. 182.417).

In casu verwijst de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing, het onontvankelijk verklaren van een aanvraag om machtiging tot verblijf, naar het feit dat zij eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten zal uitvaardigen. Deze tweede bestreden beslissing wordt op dezelfde dag genomen als de eerste bestreden beslissing en ook op dezelfde dag, namelijk 2 april 2012, ter kennis gebracht. De Raad concludeert dat beide bestreden beslissingen voldoende samenhang vertonen om in hetzelfde arrest te worden behandeld.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep tegen de tweede bestreden beslissing wegens gebrek aan het rechtens vereiste belang. Zij wijst op een eerder bevel om het grondgebied te verlaten van 4 juli 2003 dat ondertussen definitief en uitvoerbaar is geworden. De verwerende partij stelt de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij geen voordeel kan opleveren omdat zij al onder een eerder bevel valt.

De Raad stelt evenwel vast dat de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), verdragsbepaling die primeert op de door de verwerende partij ingeroepen wetsbepaling. Door te stellen van oordeel te zijn dat de verzoekende partij geen schending van een hogere rechtsnorm aannemelijk maakt, loopt de verwerende partij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad.

Er kan niet zonder meer worden vastgesteld dat de verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. De exceptie wordt verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing, de schending aan van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht.

4.1.1 De verzoekende partij adstrueert haar middel als volgt:

“Volgens het nieuwe gewijzigde artikel 9 ter Vw moet de vreemdeling beschikken over een identiteitsdocument (nationaal paspoort of een identiteitskaart) of een alternatief bewijselement dat aan in het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw nader bepaalde vier cumulatieve voorwaarden moet voldoen.

Het basisprincipe hierbij is dat naar de doelstelling van deze documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde moet gekeken worden en dus moet geoordeeld worden of op basis van de voorgelegde documenten de identiteit met voldoende zekerheid komt vast te staan.

Normaal gezien volstaat het om bij een aanvraag ogv artikel 9ter Vw enkel een kopij van het identiteitsdocument bij de aanvraag toe te voegen, zoals blijkt uit de omzendbrief van 21 juni 2007 en artikel 7 § 1, 1° van het K.B. van 17 mei 2007. (zie RVV 25 juli 2008, nr. 22.046 en RVV 27 februari 2009, nr. 23.891).

De regelgeving van de identiteitsbewijzen in het kader van de aanvragen ogv artikel 9ter werd evenwel n.a.v. het tussengekomen arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 (2009/193) aangepast door de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 (B.S. 31/12/2010, artikel 187 en 188).

De wet mag wel eisen dat de aanvragers voor een artikel 9ter Vw hun identiteit en nationaliteit aantonen, maar dat moet ook op een andere manier mogelijk zijn dan via het voorleggen van een identiteitsdocument. De memorie van Toelichting bij de Wet houdende diverse bepalingen (I) van 29 december 2010 beschrijft enkele voorbeelden van alternatieve bewijselementen (Ontwerp van wet tot

wijziging van de procedure om een verblijfsvergunning te bekomen om medische redenen, Parl. St. Kamer 2010 – 2011, nr. 53/0771/001, blz 145 - 146).

II. In concreto

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen maakt bij de toepassing van artikel 9ter van de Vw een onderscheid tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

Het voorwerp van onderhavig beroep is o.m. een beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Migratie –en Asielbeleid van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vw onontvankelijk wordt verklaard.

In de 1e bestreden beslissing wordt met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag van verzoekers het volgende overwogen: “artikel 9ter § 3, 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

Betrokkene legt bij zijn aanvraag een paspoort voor op naam van [K.C.B.Y.] (met nr. L951385), uitgereikt in 2003 en zonder geldigheidsdatum.

Uit § 2 van voornoemd artikel 9ter volgt dat de gegevens, vereist door § 2, eerste lid, 1°, “de constitutieve elementen van identiteit” moeten zijn. Krachtens wil van de wetgever berust deze bewijslast bij de aanvrager; hij kan niet worden omgekeerd en wordt opgelegd bij de indiening van de aanvraag, wat betekent dat de aangevoerde stukken op datzelfde ogenblik van indiening een actuele waarde moeten hebben, meer bepaald een bewijswaarde die in waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld (Arrest 193/2009 Grondwettelijk Hof dd. 26/11/2009 en Toelichting bij artikel 9ter) en die dus sluitend moet zijn.

De constitutieve elementen van identiteit doelen tevens op het element nationaliteit, wat in tegenstelling tot bv. geboorteplaats en – datum een identiteitsgegeven is dat onderhevig is aan wijziging. Aangezien de last van actuele bewijsvoering bij de aanvrager rust, komt het hem

toe bij indiening van zijn aanvraag een afdoend bewijs van op dat ogenblik actuele nationaliteit te leveren. Slechts op deze wijze laat de aanvraag trouwens de medische appreciatie toe met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf. De plicht tot actuele bewijsvoering kan derhalve onbetwistbaar worden afgeleid uit de finaliteit van de procedure.

Een paspoort waarvan niet wordt aangetoond dat het op de datum van de indiening van de aanvraag 9ter nog geldig is, kan geen sluitend bewijs leveren van de nationaliteit en de identiteit op het ogenblik van de indiening van deze aanvraag.

Gezien de bewijslast niet kan worden omgekeerd, blijft de aanvrager in onderhavig geval in gebreke een sluitend bewijs van actuele nationaliteit, en dus een sluitend bewijs van identiteit te leveren: de aanvraag moet bijgevolg onontvankelijk worden verklaard (artikel 9ter § 2 en § 3, 2°).

Het hoofdmotief van de 1e bestreden beslissing dd. 29/03/2012 bestaat er aldus in dat er door verzoeker een (Tunesisch) paspoort werd ingediend waar de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort niet vastgesteld kan worden waardoor het niet kennelijk onredelijk is om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen.

Hieruit mag vooreerst blijken dat tegenpartij het vervallen Tunesisch paspoort niet aanvaard en dit omdat het onmogelijk is om de actuele nationaliteit van verzoeker, als constitutief element van de notie identiteit, te bevestigen.

Verder meent tegenpartij dat uit de integrale lectuur van §2 van artikel 9ter Vw onbetwistbaar moet worden geconcludeerd dat de wetgever het aantonen van de actuele nationaliteit eist, welk de wijze van bewijsvoering van identiteit ook is.

Tenslotte meent tegenpartij, ten overvloede, dat de kennis van de actuele en correcte identiteit, constitutief van de identiteit van een persoon, slechts op deze wijze de medische appreciatie toelaat met betrekking tot mogelijke en beschikbare behandeling in zijn land van herkomst of verblijf en dit door te verwijzen naar het Grondwettelijk Hof van 29/11/2009, nr. 193/2009.

Niettegenstaande bovenvermelde argumentatie van tegenpartij, blijft verzoeker de mening toegedaan dat het loutere gegeven dat er een vervallen paspoort van verzoeker werd voorgelegd geen enkele invloed zou mogen hebben op de strekking van de 1e bestreden beslissing.

En dit omdat verzoeker meent dat de wet op dit punt duidelijk is.

Het nieuwe artikel 9ter § 2, 1e lid Vw luidt als volgt:

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en – datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.”

Verzoeker is van mening dat een vervallen paspoort aldus een document is dat de identiteit van verzoeker aantoonst en aldus wel alle constitutieve elementen van identiteit bevatten.

Verzoeker is bovendien van mening dat, zoals reeds eerder aangehaald, bij de toepassing van artikel 9ter Vw er een onderscheid is tussen 2 fasen, zijnde een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde.

In tegenstelling tot wat tegenpartij voorhoudt, blijkt nergens uit de wet dat de vreemdeling zijn actuele nationaliteit dient te bewijzen opdat zijn aanvraag om machtiging tot verblijf overeenkomstig artikel 9ter Vw ontvankelijk kan worden verklaard.

Verzoeker is dan ook van mening dat tegenpartij in haar 1e bestreden beslissing een voorwaarde heeft bijgevoegd aan de wet door te vereisen dat betrokkene een bewijs dient voor te leggen van zijn actuele nationaliteit, alvorens tot een onderzoek ten gronde over te gaan.

Dit gegeven, zijnde het voorleggen van de actuele nationaliteit, kan bijgevolg niet beschouwd worden als een documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde die de onontvankelijkheid van de beslissing zou meebrengen.

Hiervoor verwijst verzoeker vooreerst naar de memorie van Toelichting bij het nieuwe artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (zie onder de titel “Identificatie-Arrest van het Grondwettelijk Hof” (arrest 2009/193 van 26/11/2009); Parl. St. Kamer 2010 – 2011, nr. 0771/0001, p. 145-146).

Deze Memorie bepaalt expliciet dat een oud nationaal paspoort kan overgelegd worden.

Uit de memorie van Toelichting blijkt aldus dat een vervallen paspoort wordt vermeld als voorbeeld van een document dat voldoet aan de vier cumulatieve voorwaarden vermeld in het nieuwe artikel 9ter, § 2, 1e lid Vw.

Er is met andere woorden geen vereiste om andere bewijsmiddelen voor te leggen die samen deel uitmaken van één van de 4 cumulatieve voorwaarden die samen een bewijs van identiteit vormen, zoals voorzien in artikel 9 ter, § 2, eerste lid Vw.

Ondertussen heeft verzoeker ook een ander Tunesisch paspoort bekomen. (zie bijlage, stuk 5)

Verzoeker meent dat dit bijkomend stuk niet uit de debatten dient geweerd te worden en verwijst hiervoor naar rechtspraak van uw Raad dd 17/07/2013 nr. 106.854 waarin men leest op blz 3 bij 2. Over de rechtspleging:

“Verzoeker kan in zijn synthesesmemorie zijn verweer voeren, zonder zijn middelen te wijzigen of zonder zijn middelen een invulling te geven die wezenlijk nieuw is.” (zie bijlage, stuk 6)

Immers is dit paspoort ondertussen ook al vervallen (dd. 23/02/2015) zodat hetzelfde probleem (nl opwerping door tegenpartij van vervallen paspoort) zich zou stellen.

Verzoeker wenst er verder op te benadrukken dat artikel 9ter § 2 Vw in navolging van het arrest van het Grondwettelijk Hof van 26/11/2009 (nr. 2009/193) minder stringente voorwaarden oplegt voor wat betreft het bewijs van de identiteit/nationaliteit en dat een

vreemdeling zijn identiteit ook kan aantonen door het overleggen van een ‘bewijselement’ dat voldoet aan bepaalde voorwaarden. Dit blijkt ook uit de memorie van Toelichting bij artikel 9ter Vw waarin te lezen valt: “Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26/11/2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht”.

In deze context kan overigens verwezen worden naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen :

“Een paspoort waarvan de geldigheidsduur verstreken is van een bestaande staat, blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit” (RVV nr. 58.201 van 21/03/2011, pt. 3.14).

“Een paspoort van een bestaande staat, waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft uiteraard het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit” (RVV nr. 73.887 van 24/01/2012, pt. 2.3; RVV nr 72.358 van 21/12/2011, pt 2.3; RVV nr. 70.240 van 21/11/2011, pt 2.1.3 en RVV nr. 58.220 van 21/03/2011, pt. 3.13).

“Het Grondwettelijk Hof heeft erop gewezen dat één van de belangrijkste doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, was het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielprocedure. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen.

Bovendien dient de gemachtigde blijkens artikel 9ter Vw, alsook blijkens de rechtspraak van het E.H.R.M. (E.H.R.M. grote kamer, 27 mei 2008, N. tg Verenigd Koninkrijk) te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgelegd. In het arrest van de Raad van State wordt bepaald dat de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter Vw zowel betrekking heeft op de identiteit als de nationaliteit. Het bewijs moet weliswaar niet enkel met een identiteitsdocument worden geleverd en een paspoort kan het bewijs daarvan vormen, ook als het inmiddels vervallen is (...)” (RVV nr. 55.731 van 08/02/2011, pt. 2.2).

“Een vervallen paspoort blijft uiteraard het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het document komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op deze kaart vermelde naam en voornaam, geboorteplaats – en datum heeft” (RVV nr. 74.369 van 31/01/2012, pt. 2.8.1; RVV nr. 72.478 en 72.479 van 22/12/2011).

Verzoeker is van mening dat dat de feitelijke omstandigheden – die aanleiding gaven tot de door hem hierboven geciteerde rechtspraak van de Raad – identiek of vergelijkbaar zijn aan zijn voorliggende zaak.

Van verzoeker kan niet worden verwacht dat hij van alle bovenstaande zaken de feitelijke gegevens zou uiteenzetten.

Verzoeker heeft weet van andersluidende Nederlandstalige rechtspraak binnenin dezelfde 2e kamer van de Raad over dit rechtspunt, (zie arresten RVV nr 73.696 van 20/01/2012; nr. 71428 van 07/12/2011; nr 70. 917 van 29/11/2011 en nr. 68.670 van 18/10/2011) alsook dat er door tegenpartij in 2 (gunstige) arresten cassatieberoep is ingediend bij de Raad van State (zie arrest RVV nr 71 102 van 30/11/2011 en arrest RVV nr. 68.012 van 06/10/2011).

Verzoeker vreest aldus dat er in zijn zaak, binnenin dezelfde Nederlandstalige 2e kamer van de Raad, dezelfde rechtsnormen niet op eenzelfde wijze zullen worden toegepast, waardoor er voor eenzelfde jurisdictionele geschillenoplossing een verschil in behandeling zal zijn.

Verzoeker is dan ook van mening teneinde om de eenheid van rechtspraak te bevorderen binnenin de Nederlandstalige 2e kamer bij de Raad omtrent de problematiek van vervallen paspoort bij het indienen bij een regularisatieaanvraag o.g.v. artikel 9ter Vw, er bij de kamervoorzitter o.g.v. artikel 39/6 § 3, 3e lid Vw juncto artikel 39/10, 2e lid Vw. op aan te dringen dat deze zaak naar een kamer met 3 rechters wordt verwezen.

Het recht moet immers voor een ieder gelijk zijn en niet afhankelijk van de individuele inzichten van elke afzonderlijke rechter.

Volgens verzoeker dient de individuele onafhankelijkheid van de rechter uiteindelijk ondergeschikt te zijn aan de eenheid van rechtspraak, welke voortvloeit uit het gelijkheids- en non-discriminatiebeginsel;

Ook op zijn website op de Raad (startpagina; algemeen) leest men onder meer dat de Raad, zoals vermeld in artikel 39/22 Vw, zijn taken de volgende zijn:

“1.

2.

3.

4. De eenheid van de rechtspraak bevorderen;

5.

6.”

Tegenpartij meent in haar nota dd 18/05/2012 dat de suggestie in de eerste bestreden beslissing sowieso een overtollig motief is, zodat verzoekers grief dienaangaande niet kan leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

De suggestie waarover sprake in de bestreden beslissing van 29/03/2012 is de volgende:

“Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitspreekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestienen – fax: 02.274.66.11).”

Verzoeker begrijpt niet goed waarom dat deze suggestie dan in haar bestreden beslissing vermeldt staat als die toch overtollig is ...

Bovendien zoals reeds aangekaart in het annulatieberoep van verzoeker 02/05/2012 is deze door tegenpartij hierboven voorgestelde suggestie om een aanvraag tot verlenging bij tegenpartij in te dienen ogv medische redenen, in strijd is met haar eigen dienstnota van 13/12/2007. (zie bijlage, stuk 4).

Immers punt D, 4° b van deze nota stelt dat er enkel een verlenging van het bevel om het grondgebied te verlaten kan gevraagd worden, als blijkt dat betrokkene minder dan 3 maanden in België moet blijven. Als het medisch attest aantoont dat betrokkene meer dan 3 maanden in België moet blijven, dan moet er verwezen worden naar artikel 9 ter !!

Daarnaast stelt zich de vraag waarom iemand die een artikel 9ter aanvraag indient, de onmogelijkheid om te reizen dient aan te duiden voor deze specifieke procedure ? Immers kan artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna afgekort: EVRM) ook geschonden worden als betrokkene wel kan reizen maar wanneer terugkeer toch omwille van zijn ziekte, een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling omdat er geen adequate behandeling is in zijn herkomstland of land van verblijf.

Gelet op de bovenvermelde argumentatie dient de bestreden beslissing wegens schending van artikel 9ter Vw alsook schending van de materiële motiveringsplicht vernietigd te worden. Dat dit enig middel gegronsd is."

4.1.2 De verwerende partij repliceert als volgt op het middel van de verzoekende partij ten aanzien van de eerste bestreden beslissing:

"Verzoeker meent dat verwerende partij een voorwaarde toevoegt aan de wet, door te eisen dat hij een bewijs dient te leveren van zijn actuele nationaliteit. Bovendien vermelden voorbereidende werken van de wet van 15 december 1980 expliciet dat een oud nationaal paspoort kan voorgelegd worden. De suggestie in de eerste bestreden beslissing aangaande de verlenging van de verblijfsduur van het bevel zou in strijd zijn met de interne dienstnota d.d. 13 december 2007.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen dier samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State gecoördineerd op 12 januari 1973r toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat; (eigen onderlijning)

(...) "

Hieruit volgt dat de verwerende partij de aanvraag onontvankelijk dient te verklaren indien de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst. Verzoeker kan zijn identiteit aantonen door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat de volledige naam, geboorteplaats en datum en de nationaliteit van verzoeker bevat, het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en verzoeker en het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van verzoeker.

Zoals uit de eerste bestreden beslissing blijkt, is de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter, § 3, 2° van de vreemdelingenwet als niet onontvankelijk afgewezen omdat verzoeker een paspoort bijvoegde dat werd uitgereikt in 2003, doch zonder geldigheidsdatum. Dit is het determinerend motief.

De verwerende partij heeft de eer te vervolgen dat het Grondwettelijk Hof reeds oordeelde dat het niet kennelijk onredelijk is om van een vreemdeling, die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient, te eisen dat hij zijn identiteit aantoonst. Het Grondwettelijk Hof gaf tevens aan dat dit impliceert dat ook de nationaliteit van de aanvrager moet kunnen worden vastgesteld. De nationaliteit van de aanvrager is immers van belang omdat een ambtenaar-geneesheer, in een tweede fase van de procédure, dient te kunnen onderzoeken welke medische zorgen de betrokken vreemdeling in zijn land van herkomst kan krijgen (GwH 29 november 2009, nr. 193/2009).

Artikel 9ter, § 2, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals gewijzigd ingevolge voormeld arrest van het Grondwettelijk Hof, bepaalt dan ook uitdrukkelijk dat de vreemdeling die een verblijfsmachtiging op

medische gronden aanvraagt zijn nationaliteit - zijnde een constitutief element van zijn identiteit - dient aan te tonen.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij zijn aanvraag om op grond van medische redenen tot een verblijf in België te worden gemachtigd, ter staving van zijn identiteit, enkel een kopie van een Tunesisch paspoort voorlegde op naam van K.(...)C.(...) B.(...) Y.(...). Uit deze kopie blijkt dat het paspoort werd afgeleverd in 2003.

Het paspoort vermeldt echter geen geldigheidsdatum. Het kan dan ook niet kennelijk onredelijk beschouwd worden dat de verwerende partij oordeelde dat de actuele nationaliteit van verzoeker niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door hem aangebrachte stuk.

Hierbij heeft de verwerende partij de eer te verwijzen naar tevens zeer recente rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011 waarin het volgende werd opgemerkt:

"Verweerder kon derhalve oordelen dat de actuele nationaliteit van verzoekster niet kon vastgesteld worden aan de hand van het door haar aangebrachte stuk. De nationaliteit is immers geen vaststaand gegeven dat onderhevig kan zijn aan veranderingen in de loop van het leven van een persoon, zowel om reden dat nieuwe Staten kunnen ontstaan of Staten kunnen ophouden te bestaan als om reden dat een persoon zijn nationaliteit kan verliezen of een andere nationaliteit kan verwerven. (...)"

In casu werd aan verzoeker op in 2003 een paspoort afgeleverd door de Tunesische autoriteiten, zonder geldigheidsduur.

Gelet op het feit dat de uiterste geldigheidsdatum van het voorgelegde paspoort niet kan vastgesteld worden is het niet kennelijk onredelijk om te stellen dat dit stuk niet toelaat de actuele nationaliteit van verzoeker met zekerheid vast te stellen.

Verzoeker laat verder ook na aan de hand van andere bewijsstukken de verwerende partij duidelijkheid te verschaffen inzake zijn actuele nationaliteit.

De verwerende partij heeft de eer te benadrukken dat eveneens uit de memorie van toelichting bij -de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (I) (Pari. St. Kamer 2010-2011, nr. 771/001, 145), blijkt dat de vier cumulatieve elementen van de identiteit in de zin van artikel 9ter, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet moeten aangetoond worden. Het feit dat in deze memorie van toelichting verscheidene documenten worden opgesomd, waaronder een vervallen paspoort, die kunnen aangewend worden om de identiteit, zoals bedoeld in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, te bewijzen laat niet toe de besluiten dat het voorleggen van één van deze opgesomde documenten steeds volstaat om alle vier de constitutieve elementen van de identiteit aan te tonen. Deze zienswijze wordt tevens bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest nr. 70.917 d.d. 29 november 2011. Een schending van art. 9ter van de wet van 15 december 1980 of de materiële motiveringsplicht, wordt niet aangetoond.

De suggestie in de eerste bestreden beslissing is sowieso een overtollig motief, zodat verzoekers grief dienaangaande niet kan leiden tot de vernietiging van de eerste bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond."

4.1.3 De verzoekende partij bekritiseert de inhoudelijke motieven van de eerste bestreden beslissing en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt *in casu* eveneens nazicht in van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij ook de schending aanvoert, daar de bestreden beslissing op deze bepaling is gestoeld.

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1

De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

(...)

§ 2

Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

(...)"

De verzoekende partij dient op 16 november 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet in. Bij deze aanvraag voegt zij haar Tunesisch paspoort. De verwerende partij heeft deze aanvraag onontvankelijk verklaard omdat zij stelt dat het paspoort geen geldigheidsdatum bevat, waardoor de actuele nationaliteit van de verzoekende partij niet kan worden aangetoond. De aanvraag werd dus onontvankelijk verklaard op basis van artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet geeft aan dat het bewijs van identiteit zoals vereist door artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ook op de nationaliteit van de aanvrager betrekking moet hebben. Dit is in overeenstemming met het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 193/2009 van 29 november 2009. In dit arrest heeft het Grondwettelijk Hof erop gewezen dat één van de belangrijkste

doelstellingen van de wet van 15 september 2006, die de Vreemdelingenwet grondig wijzigde, het tegengaan van fraude en van misbruiken van de asielpprocedure was.

Het Grondwettelijk Hof stelde meer bepaald:

“B.5.2. In het licht van die doelstelling is het niet onredelijk te eisen dat de betrokkene zijn identiteit kan aantonen. Bovendien dient de minister of zijn gemachtigde blijkens de in het geding zijnde bepaling, alsook blijkens de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de Mens (EHRM, grote kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 32-42), te onderzoeken welke medische zorgen de betrokkene in zijn land van herkomst krijgt. Een dergelijk onderzoek vereist dat zijn identiteit en nationaliteit kunnen worden vastgesteld. B.5.3. Gelet op die doelstelling volstaat als bewijs van de betrokkene elk document waarvan de waarachtigheid niet ter discussie kan worden gesteld. Een identiteitsdocument dient niet te worden voorgelegd indien de identiteit op een andere wijze kan worden aangetoond. De in het geding zijnde bepaling gaat bijgevolg, door te eisen dat die persoon beschikt over een identiteitsdocument, verder dan hetgeen noodzakelijk is om de identiteit en de nationaliteit te bepalen, vermits het mogelijk is, zoals de situatie van de asielaanvragers en die van de aanvragers van de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 aantonen, de identiteit van die personen vast te stellen zonder te eisen dat zij beschikken over een identiteitsdocument.”

Uit de bovenvermelde overwegingen blijkt dus dat het Grondwettelijk Hof de ontvankelijkheidsvoorwaarde betreffende een identiteitsdocument in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zowel op de identiteit als de nationaliteit van de aanvrager betreft (cf. RvS 31 december 2010, nr. 209.878).

De vraag stelt zich dus of een verstreken paspoort of een paspoort zonder een geldigheidsdatum een bewijs van identiteit en nationaliteit kan vormen. Hierbij dient te worden gewezen op de parlementaire voorbereiding waarin uitdrukkelijk bepaald wordt: *“Sinds het arrest 2009/193 van het Grondwettelijk Hof van 26 november 2009 geldt in het kader van de aanvragen op grond van artikel 9ter een ruimere interpretatie op het vlak van de identificatieplicht. Het arrest bood een antwoord op een prejudiciële vraag en heeft derhalve het huidige artikel 9ter niet vernietigd. Wel werd de uitvoerbaarheid op het punt van de identificatieverplichtingen in hoge mate ingeperkt. Voortaan zal niet enkel rekening worden gehouden met een “identiteitsdocument”, namelijk een nationaal paspoort of een identiteitskaart, maar ook met andere documenten waaruit de identiteit afdoende blijkt. Artikel 9ter dient terug volledig toegepast te kunnen worden en dit wetsontwerp komt deze rechtspraak dan ook tegemoet. Dit ontwerp beoogt in dit kader de procedure te verduidelijken volgens dewelke de vreemdeling op geldige wijze zijn identiteit kan aantonen. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, eerste lid, vermeldt de vier cumulatieve voorwaarden waaraan de documenten die de verzoeker neerlegt, moeten voldoen. Het kan bijvoorbeeld gaan over een getuigschrift van identiteit of een consulaire kaart of een militair zakboekje of een huwelijksboekje of een oud nationaal paspoort of een rijbewijs of een getuigschrift van nationaliteit of een vonnis van een Belgische rechtbank met betrekking tot de toekenning van de status van staatloze of een getuigschrift van staatloosheid afgeleverd door het CGVS of een getuigschrift afgeleverd door het HCR met betrekking tot de status van vluchteling bekomen door de betrokkene in een derde land of een kieskaart. Het nieuwe artikel 9ter, § 2, tweede lid, vermeldt de voorwaarden waaraan de documenten moeten voldoen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit aantonen. Deze bewijselementen kunnen bijvoorbeeld zijn een geboorteakte of een huwelijksakte of een akte van bekendheid of een getuigschrift van verlies van identiteitsdocumenten, afgeleverd door de autoriteiten van het land van herkomst of een attest van immatriculatie of een Bivr. De weerhouden criteria laten toe, om op een efficiënte wijze en conform het arrest van het Grondwettelijk Hof, vast te stellen “of de waarachtigheid van één of meerdere bewijs elementen voorgelegd door de betrokkene niet ter discussie kan worden gesteld”. Uit de rechtspraak van de Raad voor vreemdelingenbetwistingen blijkt immers dat een bewijskrachtig document dient te zijn uitgegeven door een overheid, voorzien te zijn van de nodige gegevens ter verificatie en niet louter te zijn opgesteld op basis van verklaringen van de titularis.”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 0771/001, p. 145-146).

Uit de parlementaire voorbereiding blijkt duidelijk dat ook een vervallen paspoort in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet kan worden ingediend. Een verstreken paspoort blijft het bewijs van identiteit in strikte zin vormen: het is niet omdat het paspoort komt te vervallen dat de vreemdeling niet langer de op dit paspoort vermelde naam en voornaam, geboorteplaats- en datum heeft. Een paspoort van een bestaande staat waarvan de geldigheidsduur verstreken is, blijft het bewijs van identiteit vormen en blijft in principe ook het bewijs vormen van nationaliteit (RvS 31 december 2010, nr. 209.878). Dit is zeker het geval wanneer er geen twijfel bestaat over de identiteit van de betrokkene en over zijn latere nationaliteit (cf. RvS 24 oktober 2012, nr. 221.166).

Zoals reeds gesteld heeft de verzoekende partij een kopie ingediend van een paspoort van een bestaande staat, met name Tunesië, doch waaruit geen geldigheidsduur kan worden opgemaakt. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de verwerende partij, naast het ontbreken van de geldigheidsduur van het paspoort, elementen aanhaalt om aan te tonen dat dit niet meer de huidige nationaliteit van de verzoekende partij zou zijn. Ook in het administratief dossier zijn er geen aanwijzingen voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoekende partij niet (meer) de Tunesische nationaliteit zou bezitten. De argumenten van de verwerende partij doen daaraan geen afbreuk.

Door de aanvraag van de verzoekende partij onontvankelijk te verklaren, louter omdat een paspoort met een niet nader te bepalen geldigheidsduur van een bestaande staat werd voorgelegd, zonder de nationaliteit op zich in twijfel te trekken, schendt de verwerende partij de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Het middel is in de besproken mate gegrond, zodat de eerste bestreden beslissing moet worden vernietigd.

Gelet op de nauwe samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de tweede bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten, en de vaststelling dat de eerste bestreden beslissing behept is met een schending van de materiële motiveringsplicht, dient met het oog op de rechtszekerheid en in het belang van een goede rechtsbedeling het bevel om het grondgebied te verlaten, betekend op 2 april 2012, eveneens uit het rechtsverkeer te worden gehaald en te worden vernietigd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend zestien door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. RYCKASEYS